

komunikací (cest, ulic, silnic, náměstí, mostů atd.) v městě Trnavě dlažebné, a to: b) dlažebné, které případ od případu vybírá se při překročení mýtných ramp směrem k městu z vozidel, jichž stálé stanoviště není v území města. Podle tohoto ustanovení pravidel, skutečnost, na kterou jest přippata u vozidel nemajících stanoviště v území města povinnost platiti dlažebné, jest překročení mýtné rampy směrem k městu. Na tom ničeho nemění ustanovení § 8 odst. 1 prav., že dlažebné jest povinen platiti majitel (držitel, po případě řidič potahu, resp. vozidla), a to při vjezdu na území obce ustanovenému výběrčímu, neboť z tohoto ustanovení jest pouze zřejmo, že dlažebné jest platiti jen při vjezdu na území obce, t. j. směrem do města. Nemohl tudíž nss uznati správným názor stížnosti, že povinnost platiti dlažebné nastává již při vjezdu na území obce, bez ohledu na to, zda vozidlo překročilo mýtnou rampu a shledal stanovisko žalovaného úřadu ve shodě se zákonem.

Je-li ale podle toho, co bylo právě řečeno, pro otázku povinnosti platiti dlažebné rozhodno překročení mýtné rampy, jak správně uznal žal. úřad, pak je úplně nerozhodno, zda dotyčná vozidla území (obvod) města překročila, či nic, a nelze v tom, že nař. rozhodnutí se touto otázkou vůbec nezabývalo, shledati podstatnou vadu řízení, jak se snaží dovoditi stížnost. Ježto pak stížnost proti výroku, zrušujícímu uložení pokut pořádkových, samostatných námitek vůbec neformuluje, bylo ji zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 11.484.

Rybářství. — Vodní právo: Výjimky ze zákazu používání slupí k chytání ryb (místodrž. vyhl. ze 14. května 1897 č. 25 z. z. čes.) nutno vykládati striktně a výpočet titulů od zákazu osvobozujících ve čl. III. č. 6 místodrž. vyhl. z 23. června 1913 č. 34 z. z. čes. jest pokládati za taxativní.

(Nález ze dne 17. října 1934 č. 9739/32.)

Prejudikatura: Boh. A 9960/32, srov. též Budw. 10.796/1915 A.

Věc: František V. v O. proti zemskému úřadu v Praze a právo používání slupí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem okr. úřadu v Rokycanech z 21. října 1930 bylo na zákl. § 7 zák. z 9. října 1883 č. 22 z. z. z r. 1885 ve znění čl. III bodu 6 místodrž. vyhl. č. 34 z r. 1913 st-li zakázáno nadále používatí při mlýně pod Z. č. 31 v obci O. slupí k chytání ryb v podstatě z toho důvodu, že jednak neprokázal pro výjimku ze zákazu k používání tohoto zařízení určitého zvláštního právního důvodu (staré výsady listinné, vrchnostenské neb úřední povolení) a pouhé sebe delší faktické užívání zařízení, o které svoje právo st-l jedině opíral, že samo o sobě nestačí, jednak, že rozměry (zřejmě otvory) koše dotčené slupí jsou za stavu mokrého pouze 1 cm široké a dlouhé.

Odvolání, v němž st-l vedle námitek, které již nepřicházejí v úvahu, uplatňoval, že jde o užívání slupí při rybolovu od nepamětných dob a že

tudíž již v době vydání dotčené vyhlášky bylo právo to vydrženo a dále, že zjištění rozměrů koše ve slupí jest nesprávné, žal. úřad zamítl z důvodů výměru I. stolice a připojil kromě jiných vývodů, jež vzhledem k obsahu stížnosti k tomuto soudu nemají pro dnešní spor významu, ještě tyto důvody: »K námitce odvolání, že právo na používání slupí při rybolovu bylo vydrženo jejím používáním již od nepamětných dob, žal. úřad připomenul, že taxativní výpočet »zvláštních právních důvodů«, uvedený v místodrž. vyhl. pro povolení výjimky ze zákazu používání slupí, nemůže býti rozšiřován na jiné důvody a že zejména ani dlouholeté používání slupí, byť i od nepaměti trvající, nemůže býti za takový »zvláštní právní důvod« považováno. V době vydání napadeného nálezu mohou býti směrodatna jedině ustanovení cit. místodrž. vyhlášky z r. 1913. Poněvadž ze spisu není patrné a nynější majitel mlýna sám prohlásil, že mu není známo, že by se užívání slupí při mlýně čp. 31 v O. opíralo o nějaký »zvláštní právní důvod« v této vyhlášce taxativně uvedený, neexistuje slup po právu a okr. úřad správně zakázal její používání a nařídil její odstranění. Z těchto důvodů odepřel žal. úřad zabývatí se otázkou, zda otvory (oka) slupí mají zákonnou délku a šířku.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané pro neúplnost a vadnost řízení, jakož i pro nezákonnost uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí založeno je na právním názoru, že zvláštní právní důvody, zakládající výjimku ze zákazu slupí, jsou v citované vyhlášce uvedeny taxativně, a že tedy vyhláška místodrž. neuznává žádných důvodů jiných, tedy ani vydržení. Stížnost popírá správnost tohoto názoru, ježto prý cit. vyhláška neuvádí, že by takovýmto zvláštním právním důvodem byly jediné staré výsady listinné, vrchnostenské a úřední povolení a nic jiného. Z toho, že ve vyhlášce uvádí se toliko »zvláštní důvody« právě zmíněné, prý nikterak neplyne, že vyhláška chce jinaké »zvláštní důvody«, jež před vydáním zákazu místodrž. vyhlášením ze 14. května 1897 č. 25 z. z. již existovaly, vyloučiti.

Tomuto názoru stížnosti nemohl soud přisvědčiti. Výkladem cit. místodrž. vyhlášky zabýval se nss již opětovně, zejména v nál. Boh. A 9960/32, v němž uznal správným výklad, že výjimky ze zákazu, o němž jde, jest vykládati striktně a že výpočet titulů výjimky ze zákazu odůvodňujících sluší pokládati za taxativní a nikoli jen za demonstrativní (srov. též nál. Budw. 10796/1915 A). Na tomto právním názoru setrval soud i v tomto případě a odkazuje dle § 44 j. ř. k bližšímu odůvodnění citovaného nálezu.

Pokud jde o textování řečené vyhlášky, jehož se stížnost dovolává, jest ještě doložiti, že vyhláška tato, požadujíc vedle faktické existence slupí před kritickou dobou ještě »určitý zvláštní právní důvod«, vyžaduje tím zřetelně, že nemá na mysli jakékoli nabývací tituly práva občanského a tedy i nabývací titul vydržení. Nasvědčuje tomu i úvaha, že právo rybolovu, spadající do oboru práva soukromého, stalo se v určitém úseku způsobu svého vykonávání předmětem úpravy práva veřejného a že v mezích této úpravy sluší se řídití zásadami práva veřejného, s nimiž nedá se srovnati názor, že by vydržení, jež může arci jeviti účinky pro obor soukromého práva, mohlo chrániti proti zákazu povahy policejní, jímž zákaz používání slupí zcela nepochybně jest. Pro výklad cit.

místodrž. vyhlášky nemá tedy významu, že text její, připouští určité zvláštní právní důvody liberující od zákazu užívání slupí, výslovně neuvádí, že jinakých důvodů neuznává.

Nelze-li však další používání slupí vydržením vůbec ospravedlniti, nemají další vývody stížnosti, jimiž snaží se dovoditi, že právo na užívání slupí je v daném případě vydrženo, právního významu. Za této situace mohl žal. úřad vším právem přejíti otázku, zdali sporná slup vyhovuje předpisu o rozměrech otvorů, ježto tento předpis má význam toliko pro slupí, které jsou podle ustanovení shora uvedených dovoleny. Je proto bezdůvodna výtku neúplnosti a vadnosti řízení, kterou stížnost vidí v tom, že žal. úřad otázku tuto pominul.

Č. 11.485.

Vodní právo: I. Pod ustanovení § 42 zák. čl. XXIII:1885 spadají netoliko stavby vodní v užším slova smyslu, t. j. stavby a práce, jejichž účelem jest vody užívatí, ji upravovati a ji brániti, nýbrž i jakékoliv práce jiné (na př. stavby hospodářských budov), jež dotýkají se cizích zájmů, vodním zákonem chráněných. — II. Stavební povolení, udělené podle předpisů stavebního řádu (býv. župy Liptovské z r. 1895 č. 13600) pro stavbu hospodářských budov, nemůže nahraditi povolení vodoprávního předepsaného §em 42 zák. čl. XXIII:1885 a úřad vodoprávní může podle § 187 cit. zák. naříditi straně, aby odstranila z mlýnského koryta část bez tohoto povolení provedené stavby těchto budov, pokud jeví účinky uvedené v § 42 cit. vod. zák.

(Nález ze dne 17. října 1934, č. 12.190/32.)

V ě c: Josef B. v D. proti zemskému úřadu v Bratislavě o odtok vody.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l obdržel od okresního úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši ve smyslu § 3 stav. statutu čís. XCI býv. župy Liptovské výměrem z 3. července 1929 povolení ke stavbě hospodářských budov č. 40 v D. mezi jiným pod č. 4 za podmínky, že má »dreváreň a maštal stavať najmenej 30 cm ďalej do intravilánu ako je terajšia maštal«, když byl soused Josef K., nynější zúčastněná strana, při místní komisi dne 26. června 1929 vznesl požadavek, aby betonové pilíře nejméně 1 m byly vzdáleny od řeky, a zvláště uplatnil námitky proti zřízení pilíře, který má býti založen přímo při břehu řeky, ježto pilíř ten by vodě překážel po čas přívalu větší vody.

Ke stížnosti Josefa K., podané 4. července 1929 u jmenovaného okr. úřadu na st-le pro rušení odtoku vody v potoce provedením shora zmíněné stavby hospodářských budov, okr. úřad výměrem z 10. března 1930 na základě §§ 42 a 156 zák. čl. XXIII:1885 na základě komisionálního jednání na místě provedeného uznal st-le povinným, aby pravý konkávní břeh mlýnského potoku podél obytného domu Josefa K. vyzdil v rozsahu a způsobem ve výměru blíže vymezeným a dále, aby nahradil výlohy místního šetření částkou Kč 653.20.

Na další odvolání st-lovo zemský úřad rozhodnutím z 18. ledna 1932 výměr I. stolice pozměnil, resp. doplnil takto: Josef B. v D. je povinen